Zvednul si límec kožené bundy a dál se prodíral davem na ulici. Bylo brzo po rozbřesku a všichni obyvatelé železobetonových klecí se vydali na svou dennodenní pouť za prací a kusem žvance. M6ka v kapse tiše vrněla.
"Hoj Dý, tady je Es, jestli chceš to zboží, co sis objednal, stav se na klasické místo v klasický čas. Měj se."
Zpozorněl. Na konec záznamu si dohrál poslední vzkazy ze záznamníku, ale tenhle nějakou náhodou přeslechl. Taky se není čemu divit. Pár dávek charcionových ampulí, bylo v porovnání s tím, co rozjížděl, nicotně zanedbatelné množství. Teď by se mu ovšem hodila alespoň jedna jediná. Pořád ještě měly svou cenu. Jak se ovšem pro to zboží dostat? Jako oficiální obchodník s léčivy, měl Stan propustku do tří zón, takže se setkávali v poklidu městské rezervace. Ale teď, i kdyby tam na něj čekal, podle toho jak to vypadá kolem, by se musel nepozorovaně dostat minimálně přes dvě kontroly a to je jednoduše nemyslitelné.

Před několika dny se na obzoru rýsoval největší obchod jeho života. Ať jste v ten den přepnuli na kterýkoli kanál, všechna média do nekonečna omílala pořád stejnou písničku. Největší loupež století, pohroma pro statisíce nemocných, demise centrálního guvernéra. Jednu chvíli měl v rukou za minimálních ztrát celou dodávku antibiotik z olomouckého Tarmediku. Za deset vteřin nato, už bojoval jen o vlastní život. Doteď docela nepochopil, co se tam semlelo. Se svou obchodní spojkou si domluvili schůzku v kasinu Vegas. Možná, že v té chvíli udělal chybu, když místo toho, aby nechal celý náklad chvíli u ledu a pořádně ho probral, snažil se ho co nejrychleji prodat dál. Druhá chyba byla, že až příliš důvěřoval ochrance kasina.

Znovu se ponořil do spěchající masy lidí a nechal se chaoticky unášet davem sem a tam. Co by udělal jako první, kdyby byl někde kolem centra? Jednoduchá otázka, na kterou následuje jednoduchá odpověď. ANO! Problesklo mu najednou hlavou. Nikde tady nejsou komunikační terminály. Tam je přece mapa města a na tu by se, být v centru, podíval.

"Nový Zábřeh, kromě několika pevných komunikačních linek soukromých firem, je zcela odříznut od centrální informační struktury z důvodu vleklého sporu OGNOSS a.s. a správní TARACOMM." M6ka zapředla a nastavila záznam zpět na začátek. "Nový Zábřeh. Ubytovací s správní centrum Hakarim Steel, dceřiné společnosti Nové Huti. Několik obchodních center konzumního typu, velkokapacitní parkovací plocha, skladovací, nákladové a překladové prostory. Podrobnější informace nejsou k dispozici. Ve sluchátku se ozvalo pípnutí, na znamení že M6ka je připravena přehrát další pasáž záznamu.

Jestli tomu dobře rozuměl, tím že vyskočil z auta zrovna tady, se odsoudil k naprosté izolaci, co se spojení se svými lidmi týče. Ale nějakou zasranou náhodou by to parkoviště ze záznamu, mohl být ten monstrbarák, poblíž kterého má Stan svůj kutloch.

"Jak se dostanu k parkovišti?", vyštěkl na nejbližšího kolemjdoucího. Ten jen zrychlil krok, v očích skelný výraz nezájmu a ignorace.
"Parkoviště, kudy se tam dostanu?", nenechal se odbýt. "Nemám čas, zeptejte se někoho jiného," stačila zadrmolit menší žena ve středních letech, než mu zmizela v davu.
Nejraději by je všechny postřílel. Ty nicky, ten svrab města. On má přece školy na to, aby byl jejich pánem, a oni si dovolují ho takto přehlížet.
"Ke Global parkingu, nebo hledáš odstavnou plochu?" zazněl za ním chraplavý hlas. Jeho majitel, stejně tak ošuntělý a bezprizorní, se právě zvedal z hromady špinavých novin, které měl nastlané pod sebou. "Jestli hledáš Gobal, je to tímhle směrem" mávnul rukou, "ale k ploše je to ještě pěkná dálka." S heknutím se somrák vyheveroval na nohy, snažíce se všemi možnými prostředky udržet rovnováhu. Sjel po něm pohledem. Už o nich slyšel. Lepší z nich, se nechávají najmout k transplantaci orgánů. Ti, co nemají to štěstí na zdravou tkáň, umírají na ulici. Třesoucí ruka se dotkla jeho kožené bundy. Dav kolem nich nezadržitelně proudil, tisíckrát zrychlený svou potřebou být v daný čas na daném místě. Připadal si jako kámen, který brzdí tok řeky a ta ho nenávratně omílá.
"Ten Global, je daleko?" a srazil ruku, která mu majetnicky osahávala oblečení.
"Jak se to vezme," vyplivnul somrák, "to záleží, co z toho kápne."
Vytáhnul svojí kredit jehlu a vtisknul mu jí do ruky. "Tak kudy a rychle. Nemám čas." Náhle se cítil být jedním z davu. Lačný po nových informacích a připraven je měnit ve skutky.
Bezďák s údivem zaostřil na blýskající se věc ve své ruce a s novým entuziazmem v krvi se jal sáhodlouze popisovat cestu.

Zaklonil se, aby si budovu pozorně prohlédl. Byl už v garážích, nadzemních i podzemních, ale to co zde před ním stálo, překonávalo všechny jeho představy. Více jak čtyřicetipodlažní budova, od shora až dolů našlapána auty. Dobře věděl, že je to guvernér, kdo řídí dopravu ve městě, lépe řečeno, dobu, kdy mohou auta jezdit a kdy ne a tak v této chvíli všechna parkoviště praskala ve švech.
A jestli si dobře pamatoval, jak mu Stan kdysi říkal, azyl pro několik dalších dní by měl najít v jednom z těch výškových paneláků hned přes cestu. Obešel sloupek terminálu, instalovaný u vchodu do garáží a jen tak ze zvědavosti ťuknul na potemnělý displej. Odmítavé, dvojité pípnutí a probliknutí obrazu dávalo tušit, že tento je a ještě dlouho bude mimo provoz.
Přeběhl přes silnici a rychlým krokem zmizel uvnitř prvního domu. Kvůli policejním zásahům nemají žádné domy v podobných čtvrtích vstupní dveře, to si taky pamatoval. Ale jakmile má někdo volný vstup do domu, dá

se počítat, že výtah bude asi první zařízení, které vezme za své. Vzalo. Vyběhl tedy po schodech do prvního patra a letmo zkontroloval štítky na dveřích. Potom ve druhém, třetím…..

Stanley Nowak
TTSU Léčiva

stálo na dveřích v osmém patře. Teď jen aby byl doma. Klepnul po spínači interkomu.
“Zadejte vstupní kód, nebo proveďte povrchovou identifikaci, prosím,” zazněl z reproduktoru tichý, ženský hlas.
Sundal si rukavici a přimáčkl svůj palec na místo, kde se sbíhaly zelené šipky.
“Děkuji, vstupte” potvrdil hlas a v zámku cvaklo.
Vešel dovnitř a lehce za sebou přivřel dveře. Vytáhl pistoli a rozhlédl se po místnosti, která zřejmě sloužila jako předsíň, ložnice a obývací pokoj najednou. Na zemi poházené oblečení, na posteli u stěny velký, plastový tác se zbytky jídla. Před velkou obrazovkou domácího terminálu, na stolku do pyramidy naskládané plechovky od piva. Z vedlejší místnosti se ozvalo zasténání.
Prošel závěsem z barevných provázků do malé kuchyňky. U otevřené mikrovlnky si vzal plnou hrst studených hranolků. Už celý den nejedl a žaludek mu to dával důrazně znát. Z poza lítaček napravo se ozvalo zašustění papíru.
“Zdar Stane.“ zeptal se opatrně, „Sereš?”
“Čus,“ vyhekla osoba za dveřmi „…… jo. Včera jsme to přehnali a já z toho chytil pořádnou srajdu.“ Šustění papíru. „Vydrž, za chvilku jsem venku. Když tak si vem pivo, jestli chceš.” Dokončil po několika okamžicích unavený hlas za zástěnou.
S úlevou vydechl, otevřel ledničku a vyndal dvě plechovky krásně vychlazeného Radegastu. “Kdo má prachy, má pivo,” pomyslel si, zasunul Beretu za pásek a s plechovkami v podpaží shrnoval do misky hranolky z mikrovlnky. Tác s nedojedeným jídlem posunul na kraj postele a uvelebil se do neustlaných peřin. Jednu po druhé zbavoval fritky nánosu soli a namáčel je do podivné, sladkokyselé omáčky na podnosu. Prohlížel si přitom zařízení Stanova jediného pokoje. Na stěnách visely plakáty snad od všech léků, které znal. Od neškodných antibiotik, až po velkou, zelenou lebku na žlutém podkladu, oznamující vydání nového inhalátoru proti lepře typu B. Jednou rukou otíral hranolky o okraj misky, soustavně pozorujíc plakáty, druhou šátral kolem sebe. Jedno mají všichni lidé společné, a to, že dálkové ovládání nemají dál než metr od postele. Uchopil podlouhlý obdélník se spoustou tlačítek a začal zkoumat jejich funkce. Ty, spouštějící věž a televizi rovnou vynechal, spíš ho zajímaly tlačítka s nalepenými, papírovými značkami. Stisknul jedno, co mělo pod sebou zelený kruh. Najednou v pokoji zhaslo světlo a od podlahy se rozžhnuly dvě intimní bodovky směrem ke stropu. Ve věži to slabě hrklo a začala hrát tichá, náladová hudba, vzdáleně připomínající některé z těch nově rozběhnutých, libanonských etnik.
“Do prdele, zhasni to, to se nedá poslouchat.” Do místnosti vešel Stanley, jen v trenýrkách, v obličeji notně pobledlý. Svalil se vedle na postel a natáhnul se pro krabičku cigaret. Připálil si a strčil mu krabičku pod nos.
“Dáš si?”
“Ne, dík, pokud nemáš betel.”
“Jasně že by byl, ale to budeš muset sám vstát a dojít si do kuchyně. Jsou na zářivce pod linkou. A vůbec, povídej, co tady vůbec děláš a jak se vede? Ten přiblblý zámek tam mám jenom kvůli tobě. Kvůli nikomu jinému. Jen kvůli tobě, kdybys třeba potřeboval zboží a já tu náhodou nebyl. Jen kvůli tobě.” Stanley se na chvíli odmlčel, jako by si dával myšlenky dohromady.
“Dík, teď to teda bodlo. Hele Stane, potřebuju se na pár dní ztratit. Můžeš mě tady nechat? Jak jsem ti říkal o tom velkém kšeftu, co jsem rozjel, tak to bouchlo a mě přímo do ksichtu. Takže teď se mi honí OPRko za prdelí a já ani nevím, kdo je na mě poštval.” Připálil si betelovou dobrotu a labužnicky nasál kouř do plic. “Kurva, jediná věc, která mi za ty roky opravdu chyběla. Kolik dneska stojí?”
“Klasických pětadvacet tě vyjde na dva cafry, už půl roku stálá cena, ale s tím přespáním to vidím bledě. Jestli po tobě jde OPRko, tak tě tady vyhmátnou během čtyřiadvaceti hodin. Takže budeš muset zmizet a navíc dneska čekám jednu moji známou. Ale nechci tě vyhazovat, jen když mi dáš minutku, abych si mohl trochu dáchnout a zamyslet se. Včera mi přišla nová zásilka tepaku a tak jsme se s klukama trošku sjeli. Říkám ti, je to síla. Ale já to trochu přepísk, zbytek večera jsem zvracel vnitřnosti. A teď jsem úplně na sračky. Ale jakmile si to dobře nadávkuješ, tak lítáš nejmíň týden. Fakt síla.
“Hm, víš, že to nemusím. A navíc, co jsem skončil se sportem, už mám ampule jenom na kšeft. Takže jsem vlastně čistý. Hele, Stanly, jak to teď chodí u vás s bouchačkama?”
“Potřebuješ? Nó, problém by to byl, ale něco se dá splašit vždycky.”
“To ne, ale jsem s prachama na dně, tak bych spíš něco prodal.”
“Okéj, okéj, pohoda. Hele, teď jsi mě přivedl na jeden skvělý nápad. Zavolám jedný kámošce a ta ti pomůže s obojím. I s chrápáním, i s tou výzbrojí. Co to vlastně máš?”
Vytáhl oba revolvery a hodil je na postel.
“Hmmm, dobrý, to by se jí líbilo. To víš, Che je stále živý. Zavolám jí raději hned.”
“Ještě mám tohle,” a vytáhnul upilovanou Beretu. “Ale tu potřebuji a navíc má vyražené služební číslo OPRka, tak aby neměla problémy." Vycvaknul zásobník a letmo ho zkontroloval. Pak ho nasadil zpět a natáhnul uzávěr. "Když s tím najdou moji mrtvolu, nic se nestane.” Ironicky se zašklebil.
Stan se vyplazil z postele a s heknutím usedl do nízkého křesílka před obrazovkou. Klepnul do tabletu a spící systém se probral k životu.
“Koukám, že pořád máš ještě ten starý krám. Ty jsi byl vždycky divný.”
“Jak divný, vole, ten tablet mě přišel na celé jmění svého času a je to nejlepší, cos v té třídě mohl sehnat a navíc víš, že máš něco v ruce.”

“No jo, tak dělej.”
“Několik kontrolek na šasí zablikalo. Connecting to ….. 485 022 11 13. Na druhém konci drátu bylo dlouho ticho.
“Hele, šoupnu do záběru jenom mě, ať se nelekne, okej?” prohodil Stanley, když začal kroutit kloubem kamery.
V obrazu se mihlo několik podélných čar a naskočil záznamník. Černovláska s kulatým obličejem a plnými rty se usmála do kamery. “Ahoj, momentálně nejsem doma, asi budu někde venku, tak jestli….” monolog záznamové jednotky přerušilo zakašlání.
“Fajn, je doma, máme štěstí, “ houknul Stan přes rameno a dál civěl na monitor.
“V obrazu to několikrát zaškubalo, jako při špatném přenosu analogové televize a místo záznamníkového obrazu najel záběr z on-line kamery. Dívka teď měla rozcuchané vlasy a rtěnku rozmazanou po obličeji.
“Čau Ket, hele mám malý problém. Můžeš mi píchnout?” Holka na druhé straně linky dlouze zívla. Přes její rameno byl vidět stroze zařízený pokoj, celý tonoucí v ocelové šedi.
“Seš svině, víš to Stanly? Mám za sebou posranou a dlouhou službu a ty jsi mě vzbudil. Co zase chceš?” Dívka zlostně nakrčila čelo. V jejím výrazu bylo něco bojovného. Ač se to snažila jakkoli zamaskovat, pořád měl pocit, jako když ho místo jejich očí sledují dvě hlavně nabitých brokovnic.
“Hele, Ket, nezlob se, ale mám tu kámoše a potřebuje na pár dní zmizet a ty jsi jediná, kdo by to mohl zařídit.” omluvným hlasem pokračoval Stanley “A neboj, zadara to nebude. Je to pěkný kluk.”
“Dyť to říkám, seš svině, ty víš, že ti neřeknu ne. Je tam alespoň někde s tebou?”
“Jasan.” Stanly zkroutil kloub kamery tak, aby zabírala prostor za ním.
“Hm, to seš ty?” v jejím obličeji se zračil výraz zklamání. Jen ty dva černé laufy se zdály být tímto zjištěním potěšeny.
“Jo, já…ahoj” dodal nervózně.
“Tak se stavte, ale nejdřív tak za hodinu, potřebuju se dát do pucu, a když už budete venku, vemte mi nějaké pivo, ale ve skle, ty plechy se poslední dobou nedají pít. Počkám vás na ploše u Kettaka.” Ket stiskla něco pod monitorem a obraz potemněl.
“Super, ne?” Něco na sebe hodím a můžem vypadnout.” Stanley vypnul teminál a spiklenecky se zašklebil. “Někdy si říkám, ještě že jsem chlap. Ket sežene cokoliv, cokoliv si usmyslíš a navíc dělá ve fakultce, takže pro mě to je dvakrát tak dobrý partner. Ale jenom pro chlapy, ženské nenávidí. Jednou jsem za ní poslal moji známou a Ket jí do héra namíchala cukr. Svině.” Připálil si další cigáro. “Jenže do postele ji nedostaneš ani heverem. To víš, stará panna, má určitě mezi nohama pavučinu.” Stanly se rozchechtal, ale za chvilku se začal dusit. “Kurva, zasrané plíce!”
“Tak přestaň hulit a dělej, ať tam jsme na čas.”
“Co blbneš vole, máme ještě hodinku k dobru. Lehni na chvíli, já se půjdu umýt a potom můžeme jít. Ta plocha není daleko. Stanley zmizel za barevným závěsem.

Stisknul tlačítko se zeleným kruhem.

xxxxxxxx

Pomalu se blížili k velké, ocelové plošině. Dek pro nakládání surovin. Kolem se mihlo několik chodců, spěchajících každý za svým cílem. Jindy tak činorodý ruch aut teď vystřídala prázdnota. Město odpočívá a snaží se zbavit smogu, který do sebe za týden nasálo. U zábradlí, naproti velkého hydraulického zvedáku si všimnul postavy. Stan přidal do kroku.
"Dělej vole, už čeká."
Vyběhli po několika kovových schůdcích.
Dvěma prsty elegantně odcvrnkla cigaretu. Člověk by řekl, střední postavy. V černých kalhotách a šedivé mikině se nijak nelišila od ostatních lidí, ale přesto na ní bylo něco, co ji dělalo, když už nic, tak nevšední.
"Ahoj Ket, tak jsme tady, a tohle", ukázal Stan na igelitku, ve které to zacinkalo, "tohle ber jako malý dárek."
"Už jsem myslela, že na vás budu čekat věčnost. Tak dělejte, vypadnem, než se tady někdo objeví." Ket sáhla po tašce, letmo nakoukla dovnitř a kývla. "Mám tady kousek jedno místo, kde tě určitě hledat nebudou. Ale nemáme moc času, za chvíli tam zavírají."
"Dobře se mi o něj starej Ket, je to jeden z nejlepších zákazníků." usmál se Stanly a v tu chvíli mu připadal jako ten starý dobrý Stan. Ten co si nechával čepovat pivo do tupláku i ten, co sléval zbytky chlastu z flašek z popelnic, když neměl za co žít. Připadal mu jako jediný, komu se dá v tuhle posranou dobu věřit. A teď bude zase pryč.
"Tak dělej, jdeme," vytrhla ho Ket ze zamyšlení. "Máme málo času" a nervózně se podívala na hodinky.
"Měj se Stane a dík, máš to u mě."
"V pohodě, ještě se uvidíme, ale kdyby se náhodou něco semlelo a byl jsi v prdeli, tady máš" a vtisknul mu do ruky malou pastilku v průhledném plastikovém sáčku. "Hoď to do sebe. Za pár sekund budeš mít od všeho klid."
Mlčky přikývl.

Ket ho táhla uličkami mezi vysokými ploty překladiště. Za ruku, jako máma vzpouzejícího se školáka. Proběhli několik kolejových drah a zahnuli mezi starou tovární zástavbu. Vytlučená okna mrkala na svět potrhanými igelity. Občasný chodec uhnul před rychlým klapáním bot o chodník. Kolikrát si říkal, že zajde nasát ten odér města, toho nezměněného života a bídy. Centrální část si pod radiačním deštníkem vesele klokotá, ale v takových čtvrtích to skrytě tepe.
„Je to bar,“ vyhekla náhle Ket. „Jakmile je plno, tak zavřou. Üldik si tím udržuje pořádek. Můžeš pít, jíst, hrát nebo tančit a ven tě zase pustí až v noci.“

Ve vleku událostí byl celou dobu. Pár chvil už nic nespasí. Ket zpomalila a srovnala krok. Méně pozornému se teď mohli jevit jako milenci. Mezi šedivou zástavbou továrních hal a kanceláří, mezi fasádami, jejichž šeď se vpila do oblohy.
Bez varování zahnula do úzkého vchodu naproti ohrady z vlnitého plechu. Nad vchodem si stačil všimnout dvou zlatých koňů, kterým někdo kamenem ustřelil spodní nohy a vytloukl písmena pod nimi až na poslední „AR“. Překvapivě prostorná chodba domu končila kovovými dveřmi. Ket zmáčkla zvonek. Po chvíli čekání se dveře otevřely. Za nimi stojící muž jim zastoupil cestu a ukazovákem mávnul k její ruce. „Zatím co v centru je na uvítanou drink, úsměv a usazení ke stolu, tady tě označkují jak krávu a kopnou přes detektor do sálu,“ pomyslel si. „Ale mohlo by být hůř.“
Ve špatně větraném prostoru bylo i v tuhle dobu dost lidí. Posedávali v přítmí u stolků, tančili v prostoru vymezeném nízkými zídkami, někteří se trousili mezi místnostmi s blikajícími automaty, další pak postávali u baru. V jednu chvíli zaslechl klepání rozstřelených biliárových koulí. Ket ho táhla k výčepu a nechala stát pár kroků před ním. Prohodila několik slov s mužem za pultem, ale v dunění hudby nebylo rozumět o čem. Obtloustlý padesátník v zrcadlových brýlích a prořídlým knírem kývnul hlavou někam dozadu. Chodba a další dveře. Za nimi pokojík tak pět krát pět metrů. Zřejmě bývalý sklad. Na zemi matrace z pěnové hmoty, v rohu naskládány plastikové lahve s vodou. Jeho nové útočiště. Ten chlap za barem se mu moc nezamlouval. Dovnitř nakoukla Ket. Ze sálu se sem linula strojově rytmická hudba. „Máš pár hodin čas, pak se přemístíme,“ a zabouchla dveře. Sesul se zády po stěně na matraci a v dřepu usnul.

Probudila ho mohutná detonace. Hned na to se ozvala salva z několika zbraní a křik raněných. Vytrhnul Beretu z pouzdra a vyskočil na nohy. Široké stěny tlumily hodně zvuků, ale bylo jasné, že v sále se odehrává peklo. Neustávající ryk rychlopalných pistolí systematicky přerušovaly rány brokovnice. Přikrčil se za dveřmi. Byl v pasti. Jediný východ z téhle díry je zřejmě přes bar a ten se teď najisto proměnil ve střelnici.
"Jak to, že mě tady vyčmuchali? Přece nikdo, kromě Ket a toho chlápka za pultem nevěděl, že jsem tady. Do prdele s tím vším."
Dveře se rozletěly a dovnitř vběhla Ket. Hluk palby několikanásobně zesílil.
"Zátah, musíme pryč! DĚLEJ!" zařvala. Potom ho chytila za ruku a táhla ven. Chodbou viděl barmana. Stál přikrčený za pultem a právě nabíjel do brokovnice další patrony. Ohlédnul se. Nějaká zbloudilá střela mu utrhla kus ucha a krev mu stékala po obličeji.
"Vypadněte zadem, budu vás krýt." Několikrát vystřelil ke vchodu. Bar se za tu chvíli proměnil v místo zkázy. Na podlaze se v krvi, mezi střepy skla a plastu váleli postřelení lidé. Mnozí z nich, nadopovaní drogami až po nosní dírky, ani nestačili zpozorovat svou smrt. V okolních stěnách zanechaly náboje hluboké rýhy. U vchodových dveří zahlédnul několik postav, které s hbitostí profesionálů zaujímaly palebné pozice. Ket běžela dál chodbou, podél zamřížovaných dveří a zazděných oken. Zdálo se mu, že proběhli několik propojených domů. Ket prudce zahnula a do dveří před ní napálila se stisknutím vodorovného madla ramenem. Dveře se rozletěly a oba vpadli na malý dvorek.

Všimnul si ho až příliš pozdě. Uzi v jeho rukou zlostně zaštěkala. Dva nebo tři projektily zasáhly Ket a ta se sesula k zemi. Mířil na helmu. Zuřivě mačkal spoušť, Bereta plivala jeden smrtící náboj za druhým. Tvrzená hmota byla sto odolat nárazu baseballové pálky, nebo kamene, ale na ráži tohoto kalibru nebyla stavěna. Rozletěla se na několik kusů a další střely dělaly z obličeje krvavou kaši. Vystřílel do něj celý zásobník. Bavil se pohledem na umírajícího. Fascinoval ho každý pohyb, který po zásahu udělal. Záškuby těla mu připomínaly milostnou extázi, poslední orgasmus na poslední cestě. Mozek pumpoval adrenalin do srdce jako do závodního motoru. Divoké bušení ve spáncích, rudo před očima. Jen on, tělo, chladný kov a zabíjející kousky jeho já.
Záchvat odešel tak rychle, jako se objevil. Zahodil neužitečnou Beretu a zdravou rukou zvedl Ket ze země. Nedýchala. Táhnul ji ven z uličky. Cestou vykroutil mrtvému Uzi z křečí stáhnuté ruky.

ZABÍJET!

Vyběhnul uličkou mezi domy a rozhlédnul se po ulici. Na obou stranách, asi sto metrů vzdáleny, stály zátarasy a přímo před ním velký obrněný anton a dva civilní doprovodné vozy zásahových jednotek UCR. Z baru se ozýval tlampačem několikrát zesílený hlas vyjednávače, ale v odpověď mu byla jen přerušovaná střelba. Pokleknul a přehodil si bezvládné tělo přes rameno. S heknutím vstal a zamířil k prvnímu autu. Risk anebo nic. Muž za volantem se marně snažil odjistit svou zbraň. Udivil ho výraz v jeho tváři. Změť překvapení a strachu. Dávka roztříštila boční sklo a jeho hlavu. Otevřel zadní dveře a vhodil Ket na sedadlo. Výstřel ho zastihnul obráceného zády. Někdo z antonu, schovaný za neprůstřelný kryt střešního okna, vypálil jeho směrem několik ran a křičel na ostatní uvnitř baru. Cítil, jak náboj roztrhnul košili a maso pod ní. Bolest se mu jako pila zařízla do nervů. S každým výstřelem následovala další. Snažil se zachytit dveřního rámu, ale již jednou poškozená ruka ho zradila. Dopadl na betonový chodník. Hučelo mu v hlavě. Krvácel.

Je konec. Nadějím, obchodu, přátelství, života. Všechno bude jiné. Všechno bude lepší. Z posledních sil roztrhl zuby igelitový sáček. Dvakrát převrátil pastilku v ústech ……a polknul.

xxxxxxxx

"Beslere."
"Ano pane?"
"Zavřete dveře."

"Jistě pane."
Dvě dubová křídla se neslyšně uzavřela.
"Něco vám povím Beslere. Posral jste to na ultimum. A vy víte dobře, co to pro nás znamená."
"Ale..."
"Držte hubu! Jste k ničemu, Beslere!"
"Pane, já..."
"Říkal jsem vám, držte hubu!! Tímto vás s okamžitou platností zbavuji všech hodností a zásluh. Za hodinu se hlaste u dekontaminační jednotky na severním valu a děkujte bohu a guvernérovi Beslere, že se důstojníci nemůžou střílet."
"Pane, dovolte mi odejít."
"Vypadněte!"
.....
"Paní Kelsová, spojte mě s plukovníkem Hakovičem."